

Újjászületve a Krisztusban

Kegyelem néktek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól,
és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen.

Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt a szent ígét, amelyet egyházunk a mai napra, a Szentháromság ünnepe utáni 8. vasárnapra az igehirdetés alapjául kijelölt, amint azt megírva találjuk János első levele 5. fejezetének az elsőtől a 3. verséig, a következőképpen:

„Aki hiszi, hogy Jézus a Krisztus, Istentől született, és aki szereti azt, aki szülte, azt is szereti, aki attól született. Abból tudjuk meg, hogy szeretjük Isten gyermekeit, ha szeretjük Istent, és megtartjuk az ő parancsolatait. Mert az az Isten iránti szeretet, hogy parancsolatait megtartjuk, az ő parancsolatai pedig nem nehezek.”

„Aki hiszi, hogy Jézus a Krisztus, Istentől született”

Urunk! A Te igéd élet és igazság.
Eleveníts meg minket a Te igéddel!
Ámen.

Keresztyén Gyülekezet!
Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Három hete a kecskeméti gyülekezet tagjai rendet raktak a templomuk környékén. Pontosan ilyen, közösségformáló rendrakásra szólít fel bennünket az egyházi év egész mostani időszaka. Igazi rend csak Jézussal, Istennel való közösségben lehet az életünkben. A mai igénk ennek a következményeit mutatja meg nekünk: a feltétlen szeretetet Isten és a testvérem iránt, valamint azt, hogy Isten parancsolatainak a megtartása ezek után életformánkká válik, és így lesz „könnyű”. A mai igénk három üzenete tehát ez: 1.) Hiszem, hogy Jézus a Krisztus, és így újjászülettem. 2.) Újjászülettem, és így szeretem Istent és Benne a testvéreimet. 3.) Szeretem Istent, és így megtartom a parancsolatait.

János apostol (*vagy egyik tanítványa, aki a 90-es évek elején írhatta e levelet*) a János szerinti evangélium „egységben az egész” megfogalmazásaiból már ismert módon, egész levelét a mai igénkben is megfogalmazódó gondolatok kifejtésére szánja. Újra és újra leír egy-egy részletet, hogy a felolvasott levél legfontosabb üzenetei első hallásra is megmaradjanak. A mai igeszakaszunk a levél összefoglalásának a bevezetője. Ezért fogalmaz, ezért fogalmazhat ennyire tömören. Hadd bátorítsalak kedves testvéreim, titeket arra, hogy otthon, a családotok körében olvassátok fel János első levelét az elejétől a végéig! Tagoltan felolvasva 13 perc. Kevesebb, mint ez az igehirdetés. Ha ezt megteszitek, gyönyörűen kibomlik bennetek az a csodálatos egész, amelynek a mai igénk egy kicsi, mag-szerű összefoglalása.

A mai igénk első tagmondata az egész levél kulcs-üzenete. Aki hiszi, hogy Jézus a Krisztus, Istentől született. A kulcsszó a hit. Jézus Krisztus... Ma már Urunk nevét sokszor körülbelül úgy mondjuk ki, mintha azt mondanánk: Sobri Jóska. Vezetéknév, keresztnév. Néha lehet, hogy gondolunk arra is, hogy Jézus Krisztus esetében talán fordítva van: keresztnév vezetéknév – de hát a külföldi nyelvekben már ezt is megszoktuk. Kevésszer döbbenünk rá arra elég mélyen, hogy annak a kimondása, hogy „Jézus Krisztus” – önmagában már hitvallás. Jézus „A” Krisztus, azaz: a Názáretben született, Jézus nevű ember azonos a Krisztussal, aki a Felkent, a Messiás, a Megváltó. Aki tehát hiszi, hogy Jézus a Krisztus, az nemcsak azt hiszi, hogy Isten egyszülött Fia emberré lett értünk, hanem azt is hiszi, hogy Ő a kereszthalálával megváltott minket.

Kedves Testvéreim, ez nem egy tantétel, amelyről a konfirmandusokat alaposan ki lehet kérdezni! A hit nem értelmi elfogadás. „Najó, nem ellenkezem ezzel, legyen így, mert akkor nem veszem össze a családdal, és megtartom a szokásokat.” A pusztán az értelem szintjéig elhatoló hit: nem hit. Az a hit, ami Istentől születetté tesz bennünket (tulajdonképpen Istentől újjászületetté) az egy benső bizonyosság, egy létállapot. Ez a létállapot megingathatatlanul szilárd abban a tudatban, hogy Jézus a mi megváltónk, hogy Jézus személyesen engem is megváltott örökre a keresztfán.

Kedves Testvéreim! A hitetlenséghez elég a világra jönnünk. A hithez Isten kell. De vegyük azt észre, hogy Isten már kétezer éve megadta a mi újjászületésünket: egyszülött fia, Jézus vállalta értünk a kereszthalált. Ez a botrány, hogy megalázó módon ki lehet végezni a mindenható Isten Fiát, akié minden hatalom mennyen és földön – EZ az evangélium. Ez a mi legjobb hírünk az egész életünkben. Nem nekünk kell legyőznünk az ördögöt – ez reménytelen küzdelem lenne – hanem Jézus megtette már ezt örökre a kereszten értünk. Nekünk tehát már „csak” hinnünk kell mindebben. És fohászokodunk Jézushoz, mint a néma lélek hatalmában lévő fiú apja: „Hiszek! Segíts a hitetlenségemen!” (Mk 9,24b)

Az eredeti görögben ez a kulcsmondat: „Aki hiszi, hogy Jézus a Krisztus, Istentől született, és aki szereti azt, aki szülte, azt is szereti, aki attól született” sokkal erőteljesebben van megfogalmazva. Szóról szóra így lehetne lefordítani „**Mindenki**, aki hiszi, hogy **Jézus van a Krisztus**, az Istentől **születtetett**, és **mindenki**, aki **isteni szeretettel** szereti azt, akitől **születtetett**, **isteni szeretettel** azt is szereti, aki attól született.” Vegyük észre azt, hogy az eredeti szöveg kétszer is hangsúlyozza a mindenkit. És vegyük észre azt is, hogy az Istentől való újjászületésünk nem földi szeretetet, hanem isteni szeretetet, azaz nem filiae-t hanem agapét ad nekünk. Miért fontos ez a különbség? Ha egész valónkkal elhisszük, hogy Jézus a Krisztus, aki minket magunkat is megváltott, akkor megkapjuk Isten látását, amellyel a másikat szeretetre méltónak kezdjük el látni. Minél elesettebb, minél taszítóbb, annál inkább. Nem azt keresem és látom ilyenkor már, hogy nekem mit ér a másik, hogy a közösség szemében mit ér a másik, hanem azt látom és élem át, hogy Jézus szemében mit ér a másik. A másikban Krisztussal találkozom. Az őt is, engem is megváltó Krisztussal.

Mielőtt a hitből fakadó újjászületés két következményéről beszélnék, hadd érintsem az újjászületés két fontos kérdését. „Mikor születünk újjá?” és „Milyen gyorsan születünk újjá?” Újjászületésünk első állomása a keresztségünk volt. Ekkor egy egész életünkre érvényes belépőjegyet kaptunk Isten országába, még ha szinte öntudatlan csecsemők voltunk, akkor is. A hitből fakadó valódi újjászületés igen egyéni folyamat. Befejeződni csak a halálunk után, a színről-színre látásban fog. Nem lehet megjósolni, hogy mikor és hogyan kezdődik el. Van, akinél robbanásszerűen. Van, aki azt sem tudja, hogy mikor. Van, akinél tizenéves korában. Van, akinél 58 évesen, mint az én esetemben. Hadd bíztassak a saját példámon is mindenkit arra, hogy ne csüggedjünk el. Ha nem volt olyan konkrét tegnap az életünkben, amely megváltoztatott volna bennünket, lesz majd olyan holnap, amely mindezt meg fogja tenni. Soha nem lesz késő – ameddig még tart a kegyelmi idő.

Három hónapja elvesztettem az olvasó szemüvegemet. Nagyon bosszantott, hogy ilyen figyelmetlen voltam, mert a régi szemüvegem már túl gyenge volt. Tűvé tettem a patikát és a bevásárló központot, ahol jártam, többször végigmentem a bejárat útvonalon, hátha megtalálom a szemüvegtokot, ami a zsebemből kiesett. Végig kutattam a kocsit és a lakást. Nem volt sehol. Minden dolgomat félretéve megszerveztem az új szemüveg megcsináltatását. Aztán eltelt három hónap. Már el is felejtettem mindezt. Sokat kellett vásárolnom, a kocsim hátsó ülése is tele lett. Ahogyan hajolok le, hogy összeszedjem a csomagokat, látom ám, hogy az olvasószemüvegem ott van, elbújtan, beszorulva a vezető ülés és a kocsi oldala közé. Három hónapon át mindvégig pontosan mellettem volt, tőlem tíz centire. De nem vettem észre. Kedves Testvéreim! Pontosán így vagyunk mi Jézus Krisztussal és az ő szeretetével. Hiányzik valami nagyon. Tűvé teszünk érte mindent. Nagy gonddal megszervezzük életünk ilyen-olyan pót-megoldásait. Pedig, amit keresünk, Jézus, mindvégig ott van mellettünk tíz centire. Nem három hónapon, hanem egész életünkön át. Döbbenjünk rá erre.

Döbbenjünk rá arra, hogy Jézus a Krisztus. Döbbenjünk rá arra, hogy a kereszten megváltott bennünket. És döbbenjünk rá arra, hogy ez megváltoztathatatlan. És emlékezzünk vissza a múlt heti igehirdetés gyönyörű történetére (akik nem voltak itt, hallgassák meg a honlapról, ahogyan én is tettem.) Akié a Fiú, azé a Minden! Örökre.

Eljutottunk tehát a hit és a hitből fakadó újjászületés első következményéhez: az Isten és a testvérem szeretetéhez. Vegyük észre, hogy ez nem más, mint Jézus Krisztus nagy parancsolata, ahogyan Jézus maga mondja a Máté szerinti evangéliumban: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.” Ez az első és a nagy parancsolat. A második hasonló ehhez: „Szeresd felebarátodat, mint magadat.” (Mt 22,37-39) János maga is utal erre a levele elején: „Szeretetteim, nem új parancsolatot írok nektek, hanem régi parancsolatot, amely kezdettől fogva megvan nálatok.” (2,7).

Gondoljunk bele ebbe. Mennyire könnyű első lépés hinni Istenben. Hiszen Isten olyan távol van. Képet sem tudunk alkotni róla. Amilyen képünk esetleg lenne, hogy a Mennyei Atya egy ősz szakállú, idős, bölcs bácsi, arról érezzük, hogy törpe képzelet-pótlék csupán. Mennyivel nehezebb szeretni Jézust! Hiszen le vagyunk kötelezve neki. Hiszen ő nagyonis konkrét. Nagyonis ember. Odalép mellénk. Megszólít. A követésére hív. Arra kér, hogy hagyjunk ott mindent. Ez már alaposan beletúr a komfortzónánkba. És akkor jön a harmadik lépés. A hitében megingó ember Jézust még mindig el tudja távolítani magától. Hiszen sose találkoztam vele személyesen. Tehetek úgy, hogy most sincs itt mellettem (mekkora tévedés ez, kedves Testvéreim!). De mit kezdjek a mellettem ülővel a gyülekezeti padban? Róla nem tudom azt mondani, hogy nincs itt. Bosszantóan itt van. Szeretnem kell azokat, akik a gyülekezetbe járnak? Feltétel nélkül? Odaadóan? Hiszen a saját gyermekemet sem tudom így szeretni! És akkor ismét előbújik az ördög az ő igen „okos” gondolataival: Miért pont a mellettem ülőt szeressem? Hiszen nem is született új életre! Ő még nem is hisz! Én bezzeg már igen! Nem is vagyok biztos abban, hogy van-e rajtam kívül bárki a gyülekezetben, aki új életre született volna. Miért kellene őket szeretnem? Kedves Testvéreim! Az Istentől kapott szeretet nem kérkedik, és nem tipródik azon, hogy jó helyre megy-e. A magvető számolatlanul önti a magot. Isten számolatlanul adja nekünk igéjét és kegyelmét. Ne aggódalmaskodjunk azon, hogyha sokat adunk, akkor kiégünk, és egyszercsak elfogy belőlünk a szeretet. Az Isten szeretetét mi csak visszatükrözzük másokra – nagyon-nagyon töredékesen. Sokkal többet kaptunk tehát már régen (kétezer éve, sőt! a teremtés során), mint amit valaha adni tudunk.

Itt jutottunk el a hit és a hitből fakadó újjászületés második következményéhez: az Isten parancsolatainak a megtartásához. A hitben való újjászületés, az Istenből áradó szeretet, a mellettünk álló Jézus adja azt az erőt nekünk, amely bűnös lelkünk ingadozásai mellett is képes megtartatni velünk a parancsolatokat. A parancsolatok betartása nem követelmény, hanem következmény lesz. A hitből szeretet, a szeretetből Élet támad. Nem földi élet, a (görögben bios), hanem örök élet, amit a görög a dzóé szóval jelöl. A Krisztushit nemcsak készül az örök életre, hanem már éli is azt – itt, e földön. A Jézusban való örök Élet erő, amely nem tudja nem betartani a parancsolatokat. Ezért lesznek a parancsolatok nem nehezek. Vegyük észre, hogy Jézus előbb számolatlanul ad, és csak aztán kér, ahogyan a Máté szerinti evangéliumban is mondja: Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek. Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű (Mt 11,29-30).

A parancsolatok tehát nem tilalmak, hanem adományok. Az eredeti héber szövegben a Tízparancsolat mondatai jövő időben állnak. Nem „Ne ölj!”, hanem „Nem fogsz ölni.” Nem tiltás, hanem: ígéret, biztatás. Lehetséges az, hogy ne lopjunk. Lehetséges az, hogy ne csaljuk meg a házastársunkat. Lehetséges az, hogy szeressük embertársunkat. Meg lehet maradni tartósan ebben az életben. Nem a saját akaratunkból, és elszántságától: Isten kegyelméből. Jézus a Krisztus által, aki megváltott bennünket. Ez a Jeremiás próféta által megjövendölt új szövetség, amelyben Isten a szívünkbe írja be a törvényét (Jer 31,31.33).

Idáig tartott a mai igeszakaszunk vége. De muszáj tovább folytatnom az olvasást (ahogyan remélem, hogy a kedves testvérek is fogják, amikor felolvassák majd János első levelét odahaza), mert itt jön a levél összefoglalása, lényege. Hallgassuk meg nyitott szívvel, és engedjük, hogy Isten beírja ezzel az igéjével a törvényét a szívünkbe. „Mert aki Istentől született, az legyőzi a világot, és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk. Ki az, aki legyőzi a világot, ha nem az, aki hiszi, hogy Jézus Isten Fia? ... Akik hisztek Isten Fia nevében: örök életetek van.” Engedjük ezt hitet győzni bennünk. Találjunk rá ezzel a hittel az örök élet útjára. Ámen.

Imádkozzunk.

Mennyei Atyánk! Megváltó Krisztusunk!
Köszönjük, hogy mellettünk állsz egész életünkben.
Köszönjük, hogy új életre támadhatunk,
mert Te, Jézus Urunk, aki A Krisztus vagy, megváltottál bennünket.
Kérjük Urunk, légy segítségünkre a mi hitetlenségeinkben,
erősíts meg bennünket, hogy a Te szemeddel láthassuk testvéreinket,
hogy a Te szeretetedből, amelyet ránk árasztasz, adhassunk nekik is,
hogy betarthassuk a parancsolataidat,
és hogy vegyük észre, hogy a Te igád gyönyörűsége,
és a Te terhed könnyű.

Isten békessége, mely minden emberi értelmet felülhalad, őrizze meg szívünket és gondolatainkat a Krisztus Jézusban. Ámen.